og hvert et Glimt af Lys i hendes Aasyn
svandt, da hun ikke mer saa op mod ham,
som Faklen slukkes ud, i det den sænkes.

Men jeg brast ud i Taarer, hjerteknust
og overtydet, hang om hendes Hals
og kyssed' hendes Haar og hendes Øjne.
„Du søde, rene Marian, tilgiv mig!
Nu sværger jeg den samme Ed som du,
ved Barnet sværger jeg, hans Moder staar
for mig saa skyldfri som for Gud i Himlen,
men tilgiv, tilgiv mig, og smil engang,
om ej for min Skyld, kære, saa for Barnets!"

De blege Læber prøved' paa at smile,
men lod det atter fare; derpaa lød
det fast som fra en Billedstøttes Mund,
der ikke kunde aande, men dog talte:
„Jeg takker Dem for disse Ord, Miss Leigh;
det var dog haardt for Barnet, hvis hans Moder
blev regnet mellem Skøger; ellers er
jeg ikke længer Deres Godhed værd,
nu, Verden har forandret mig saa ganske.
Jeg saa engang en Strandbred fuld af Smaasten,
som Havet havde slidt til samme Form,
hvorvel de var af vidt forskellig Slags.
Den lille Sten, der kaldtes Marian Erle,
De og en anden Ven engang tog op
og slap igen, blev slidt og søndermalet
af salte Bølgers Slag, forandret! — — Døden
maa kaldes en Forandring, ikke sandt?
Jeg blev jo myrdet, Marian Erle er død,
og hvad er der at gøre med den døde?
Hvis De er kærlig, sukker De og gaar,
hvis De er from, De be'er en Bøn og gaar,
men gaa i hvert Fald; derfor lad mig hvile.
Naar Mod'ren i mig blot for Barnets Skyld